

SEBASTIAN
FITZEK

PEILI

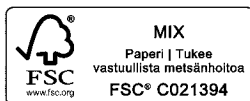
BAZAR

SEBASTIAN
FITZEK
PEILI

SUOMENTANEET
SALLA RISSANEN JA SARI RISTOLAINEN

BAZAR

Asiantuntija-apua on saatu Dirk Eilertilta, saksankielisten maiden johtavalta mikroilmeiden ja kehonkielen asiantuntijalta.

Bazar Kustannus
www.bazarkustannus.fi

Suomentaneet Salla Rissanen ja Sari Ristolainen
Alkuteos *Mimik*

© Copyright © 2022 by Verlagsgruppe Droemer
Knaur GmbH & Co. KG, Munich

The work has been negotiated through AVA international GmbH,
Germany (www.ava-international.de)

ISBN 978-952- 403-231-5

Bazar Kustannus on osa Werner Söderström Osakeyhtiötä

Taitto Jukka Iivarinen / Taittopalvelu Vitale
Painettu EU:ssa

Regina Zieglerille

Emme milloinkaan tunne itseämme läpikotaisin,
ja yön aikana meistä tulee toisia,
entistä huonompia tai parempia.

THEODOR FONTANE

PROLOGI

”Äiti, mulla on kylmä.”

”Kyllä se siitä.”

Kuusivuotias tyttö värisi. Olisi pitänyt pukea sukkahousut, mutta kotona oli ollut niin lämmin. Miksei sisällä koskaan tiennyt, kuinka kylmä pihalla jo muutaman minuutin päästä voisi tulla?

Varsinkin silloin kun ei ollut liikkunut pitkään aikaan.

”Koska mennään kotiin?”

”Etkö tykkää meidän retkestä?”

”Nämä kivet ovat niin kovia.”

”Kohta et edes tunne niitä”, tytön äiti sanoi, mutta tyttö ei ollut siitä ollenkaan varma. Huomenna hän kyllä olisi ihan mustelmilla.

”Makaa siinä vain.”

”Koska mennään?”

”Sitten kun sanon.”

Äidin ääni värisi niin kuin hänkin olisi palellut, vaikka ei halunnut myöntää sitä. Äiti oli kyllä kuulostanut kummalta koko päivän. Ehkä äiti oli taas ollut sairaalassa ja saanut huonoja uutisia. Ensimmäisellä kerralla, silloin kun äiti oli ollut poissa monta viikkoa ja häneltä oli lähtenyt tukka, äiti oli

kuulostanut yhtä hassulta. Jotenkin yhtä aikaa vihaiselta ja surulliselta. Tunsikohan äitikin värähtelyn, joka levisi rintakehään ja äänihuuliin asti?

”Äiti?” tyttö kysyi ollessaan viimein varma siitä, ettei hän pelkästään kuvitellut kehossaan tuntuvaan ääntä.

”Niin?”

”Minä kuulen kummallista ääntä.”

”Älä välitä siitä.”

Miksi muka? Puoleen tuntiin ei ollut tapahtunut muuta kuin että kädet ja jalat tuntuivat koko ajan kummallisemmilta, ne olivat niin kylmät ja turrat. Hän odotti vielä hetken, sanoi sitten: ”Se ääni. Se muuttuu kovemmaksi.”

”Älä pelkää. Makaa vain siinä.”

Äiti otti häntä kädestä. Mutta eri lailla kuin ennen. Vähän sillä tavalla kuin tartutaan johonkin esineeseen. Omistushaluisesti.

Hän kääntyi pimeydessä kohti äitiä, joka puolestaan katsoi häntä. Kuunvalo lankesi äidin silmiin, ja tyttö luuli näkevänsä niissä kuvajaisensa. Pikku tyttö ei olisi silloin osannut kertoa, kumpaa pelkäsi enemmän: Sitä mitä luki äitinsä kasvoista. Vai sitä mitä äiti sanoi.

”On yksi asia, mitä et saa koskaan unohtaa.”

”Mitä, äiti?”

”Olet syntynyt minusta. Olet minun lihaani ja vertani.”

Yöpakkanen ja kylmyys äidin silmissä olivat huolestuttava yhdistelmä. Tyttö halusi katsoa jonnekin muualle, mutta ei pystynyt; hänen äitinsä pupillit olivat kuin magneetit, jotka vetivät hänen katsettaan voimalla puoleensa.

”Mihin sun rakkaus meni?” tyttö tahtoi kysyä. ”Se, joka sun silmissä aina ennen näkyi.” Nyt äidin silmistä tuli mieleen jäänyt järvi.

Tärinä käänsi ajatukset muualle. Nyt se tuntui koko keuhossa, kun hänen äitinsä komensi: ”Pane silmät kiinni! Ja mitä ikinä tapahtuukin, avaa ne vasta kun sanon.”

Tyttö totteli kauhuissaan. Sillä hän oli nähnyt äitinsä katseessa myös jotakin sellaista, mitä ei haluaisi nähdä enää koskaan elässään.

He makasivat aivan hiljaa vieretysten melun voimistuessa ja tärinän muuttuessa koko ajan inhottavamman tuntuiseksi. Yhtäkkiä äiti sanoi käskevään sävyyn: ”Äläkä koskaan unohda: Sinä ja minä, me olemme yhtä! Yksi ja sama ihminen!”

Äiti oli huutanut sanansa, vaikka he olivat aivan vieretysten, metelin ja tärinän takia hänen oli ollut pakko. Nyt kaikki heidän ympärillään kuulosti niin uhkaavalta, että tyttö avasi silmänsä vastoin äitinsä kehotusta. Hän näki taivaan, joka oli paljon kirkkaampi kuin vielä joitakin minutteja sitten, silloin kun he olivat asettuneet makuulle tähän.

”Äiti?” Tyttö kääntyi äitiinsä päin, mutta ei pystynyt enää hahmottamaan tämän kasvoja, niin sokaistunut hän oli valoista.

Hän halusi kirkua ja juosta karkuun ja itkeä, kaikkea samaan aikaan.

Mutta mihinkään sellaiseen ei ollut enää aikaa. Hän oli liian hervoton jaksakseen nousta ylös.

Jääkylmä ratapenkki, jolla hän makasi, oli lamauttanut kädet ja jalat. Ja pimeydestä heitä kohti syöksyvän tavaran valonheittimet olivat lähellä, aivan liian lähellä.

LUKU 1

27 VUOTTA MYÖHEMMIN HANNAH HERBST

Rauhallista.

Liian rauhallista.

Normaalisti tähän aikaan Hannah kuuli kadulle saakka lasten naurun ja kiljunnan, ainakin silloin kun hän oli onnistunut nappaamaan parkkipaikan läheltä Zwergenwaldin päiväkotia. Joskus hän joutui kiertämään korttelin moneen kertaan ennen kuin hänelle vapautui paikka, vaikka useimmilla asukkailla oli oma autotalli huvilatontillaan. Joskus ruuhka-aikaan, kun jalkapalloilijat tungeksivat lähiseudun urheilukentille ja läheisen steinerkoulun oppilaat odottivat kuskeina toimivia vanhempiaan, autoja riitti kuitenkin Westendin hienostoalueella kahteen jonoon kuin jakeluautoja Kottbusser Dammilla. Tänäpä Hannah oli kuitenkin ilmoittanut hakevansa Paulin tavallista aikaisemmin, ja nyt hän pääsi siksi iloitsemaan monista vapaista pysäköintiruuduista aivan evankelisen päiväkodin tasakattoisen rakennuksen edessä.

Epätavallista tänäpä oli myös se, että pihan portti ei ollut kunnolla kiinni. Hannah vei kätensä hätääntyneenä

kurkulleen. Jokin oli pielessä, ja tuo jokin tuntui puristavan kylmät sormensa hänen kaulalleen.

Hän ei ollut vielä koskaan päässyt päiväkodin pihaan syöttämättä PIN-koodia. Kaikki noudattivat kyseistä turvallisuusvarotoimenpidettä ja odottivat sisään tullessaan ja poistuessaan, että summerin ääni oli lakannut kuulumasta ja portti mennyt kunnolla lukkoon, jotta yksikään lapsi ei pääsisi juoksemaan kadulle.

Ehkä he ovat retkellä?

Mutta siinä tapauksessa Myrte, päiväkodin johtaja, olisi kyllä maininnut asiasta aamulla, kun Hannah oli kertonut edessä olevasta suuresta päivästä. He aikoivat ajaa Dresdeniin koko perheen voimin Richardin uusimpia valokuvia esittelevän näyttelyn avajaisiin. Samasta syystä he hakisivat myös Kyran, Richardin tyttären miehen ensimmäisestä avioliitosta, koulusta vähän tavallista aikaisemmin.

Pelkkää hiljaisuutta, myös silloin kun hän avasi ulko-oven.

Hannah tutki ilmoitustaulua päiväkodin tuulikaapissa ja näki tiedotteen Wolf Schlagmannista, uudesta harjoittelijasta, joka näytti haluavan, että lapset kutsuvat häntä ”Wolleksi”. Hänen kuvansa viereen oli kiinnitetty lappu, jossa kerrottiin, että musiikillinen varhaiskasvatus aloitettaisiin jälleen. Päiväkodin retki uimahalliin olisi vasta huomenna. Tälle päivälle ei näyttänyt olevan mitään erityistä.

Hannah avasi seuraavan oven, jonka takana olivat naulakot. Tusinan verran pikkuisia takkeja roikkui koukuissa enemmän tai vähemmän järjestyksessä, vaihtovaatteet oli pinottu lokeroihin ja pienet kengät aseteltu niiden alapuolelle.

Täällä ei enää ollut hiljaista. Mutta näkymätön koura tiukensi otettaan hänen kurkullaan. Hannahin korviin tunkeutui ääniä, jollaisia hän ei ollut kuullut poikansa päiväkodissa vielä koskaan. Ne eivät liioin sopineet paikkaan, jossa lasten kuuluisi iloita. Totta kai mukaan mahtui aina myös raivonpuuskia, itkukohtauksia ja kyyneliä, jos joku lapsista vaikkapa kompastui ja polveen tuli haava. Mutta mikä ihme aiheutti tuon jatkuvan yhtämittaisen kohisevan äänen, joka koostui ensi kuuleman jälkeen ainakin kolmenlaisesta kerrostumasta: kuiskuttelusta, uikutuksesta ja nyyhkytyksestä?

Hannah lähti naulakoilta kohti päiväkodin sydäntä, avasi vihoviimeisen oven ja näki ja suunnilleen samaisella sekunnilla myös kuuli mielenvikaisen sieppaajan.

”Sanokaa, kuka se oli!” mies huusi. ”Tai tapan teidät molemmat!”

LUKU 2

Keskellä monitoimihuonetta, ryhmätyöhuoneiden ja keittiön välissä, seisoi suunnilleen 25-vuotias luiseva tyyppi. Tähän aikaan päivästä huonetta käytettiin lounastamiseen. Ilma tuoksui rosmariiniperunoilta ja kikherneiltä. Pienillä pöydillä oli lautasia täynnä ruokaa. Lasten olisi kuulunut olla syömässä, mutta sen sijaan he kyyristelivät pianon luona, missä Myrte ja Anja olivat polvillaan kumarassa ja suojasivat heitä käsillään.

Sieltä oli lähtöisin supatus ja kuiskuttelu: ”Älkää katsoko häntä, katsokaa pois päin, lattiaan”, he kuiskivat hiljaa lasten korviin ja uskalsivat tuskin itsekään nostaa katsettaan.

Sieppaaja seiso keskellä huonetta, siinä mihin joulukuusi aina joulukuussa pystytettiin. Hänellä oli kaksi lapsista vierellään, kumpikin kaulaotteessa.

Aivohikka, siten Hannah kuvailisi myöhemmin miehelleen Richardille sykettä, jota hän tunsu päässään tuon hengenvaarallisen tilanteen nähdessään. Se tuntui siltä kuin miljardit solut olisivat krampanneet nykien päälään alla epäsäännöllisin välein ja katkaisseet hänen ajatuksenkulkunsa uudestaan ja uudestaan.

Rikollisen armoilla oleva tyttö oli... aivan... Samira, tummahiuksinen tyttö, jolla oli sähköyvän vihreät silmät ja

aina rusetti hiuksissaan. Tänään punainen, mikä sopikin hyvin tytön Mikki Hiiri -mekkoon. Juuri hänen Hannah oli kuullut nyhkyttävän ja uikuttavan niin sydäntä särkevästi.

Poika puolestaan oli hiirenhiljaa, vaikka sieppaajan ase oli suunnattu kohti juuri hänen ohimoaan. Toisin kuin Samiran, pojan etunimeä Hannahin ei tarvinnut pitkään miettiä. Sillä poika oli Paul. Hänen viisivuotiaansa.

ÄLÄ PELKÄÄ – PAITSI ITSEÄSI

Hannah Herbst on Saksan arvostetuimpia ihmismielen ja -käytöksen tuntijoita. Poliisin neuvonantajan roolissa hän on auttanut lukuisissa kuulusteluissa ja tutkinnoissa päättämään, kuka epäillyistä puhuu totta ja kuka valehtelee.

Eräs lainkuuliainen kansalainen on murhannut raa'asti koko perheensä pientä Paul-poikaa lukuun ottamatta. Murhaaja on tunnustanut rikoksensa videolle ja paennut juuri vankilasta. Poliisi pelkää hänen yrittävän etsiä Paulin käsiinsä saattaakseen julmat aikeensa loppuun.

Totuus ei kuitenkaan ole näin yksinkertainen, sillä videolla tekonsa tunnustanut vankikarkuri on Hannah Herbst itse. Ja hänen lähimuistinsa on pyyhkiytynyt kokonaan pois.

Sebastian Fitzekin hyytävä trilleri *Peili* on pulssia kiihdyttävä kujanjuoksu, jossa murhasta epäilty nainen ei voi luottaa edes omaan muistiinsa. Vai voiko sittenkin?

